

om noget derude i den store Sten- og Sneørken havde kaldt paa ham. Og højere og højere lokkedes han op paa Vidderne ligesom ved et hemmelighedsfuldt Løfte om Befrielse for alt, hvad der trykkede og tyngede.

Ene, uden Fører, fulgte han en Fjeldsti, der krøb i Snoninger op ad en stejl og nøgen Klippe-side. Man havde nede paa Stationen fraraadet ham at begive sig afsted uden Vejviser, men han trodsede den Beklemthed, han unægtelig følte i disse mægtige og fremmedartede Omgivelser, og steg rask tilvejs. — — Saadan saae altsaa et Bjergland ud! Han indaandede i lange, nydende Drag den stærke, snekolde Luft, saae paa Skyerne, der sejlede afsted dybt under ham i Dalen, og kom i Løbet af disse Timer i et Forhold til Naturen, som han ikke før havde kendt.

Dengang han var Dreng, havde Skovene og Engene derhjemme været ham en Legeplads, hvortil han længtes ud for at kunne tumle sig frit og glemme Hjemmets Tvang. Siden havde han overhovedet aldrig haft Lejlighed til noget fortroligere Samliv med Naturen. Han havde siddet i sin Nyboders-Bagstue og studeret den paa sine Generalstabskort og respektløs gjort den til et Bytte for sin Skabertrang. Den havde bare været nogle Sten- og Jordmasser, der skulde udnyttes. Ved Synet af en Mark var hans Tanker straks begyndt at tumle med Nivellerinstrument og Baandmaal; og han havde aldrig kunnet sidde ved Vinduet i en Jernbanekupe, uden at hans Indbildningskraft uafbrudt arbejdede med de Landskaber, han kørte igennem, anlagde nye Veje, udtørrede Moser, byggede Broer og gravede Kanaler.

Nu var det ikke heller netop Naturens Skønhed, der gjorde Indtryk paa ham her. For Farve- og